

Pink show

Chris Haring: Lego Love - Liquid Loft és a Staatstheater Kassel (De)

A harmincadik ImPulsTanz fesztivál augusztus közepén ért véget. A programok között Chris Haring (A) új előadása, a Lego Love az egyik közönség kedvenc volt. A Liquid Loft és a Staatstheater Kassel (DE) társulatával együtt készült produkció ügyesen megformázott ready-made, egy hároméves koreográfusi gondolat sarokköve.

Pilári Darinka

Mmmhh Käsekrainer, harapni, harapni, a sajt szétrobban a szádban, annyira finom, és tudod, hogy annyira rossz neked - magyaráz egy extrovertált nőszemély (Stephanie Cumming) szürke kiskosztümben, magas sarkú cipőben a színpad szélén. A színpad tere sötét. Csábító mozdulatokkal leereszkedik az első sorban ülőkhöz, „elképzem az izzadtságot, ahogy átnedvesedik a fehérneműtök”, végigvonul az előtér szűk folyosóján, lassú mozdulatai vonzzák a tekintetet, „élő halottak vagyunk, a munkahely kiszívja belőled az életet, nincs senkid (...), és kezdem magam halottnak érezni...” Felgyúlnak a fények. Jobb és bal szélen tizenhárman kettes és hármas csoportokban pulzáló mozdulatokat ismételnek. Testek lélegeznek várakozóan a földhöz tapadva, mint az iszapba önmagát beásó organizmusok. A tiszta, „matematikai” hangok fokozatosan állnak össze disszonáns elektronikus zenei (Andreas Berger) szintekké, ahogyan a szürkeruhás torzók új alakzatokba rendeződnek. A fények világosságából kékbe, kékblől lilába, pinkbe váltanak.

A lüktető, ideges és vágyakkal teli hangulatot a megszólaló hangok és a színek is lekövetik, az egyes jelenetek közötti kontrasztot csak a testek más testekkel való interakciója teremti meg. Az egyik oldalon hármas csoport: egymás különböző testrészei irányába törzsek fordulnak vágyakozóan, nyakak nyúlnak, lábak mozdulnak. Esztétikájában egy hologramos Muybridge-képpel ellentétben, inkább egy japán pink-filmből (a pink 18 éven felülieknek szóló tartalmat jelöl) készült GIF-hez hasonlít. Ismétlődő mozdulatokban fordulnak egymáshoz és egymástól el a testek, amely gyakorlat végtelenbe tartana, ha egy új lény érkezése nem módosítana rajta mindig egy kicsit. Lények és nem emberi testek látványát nyújtják a táncosok, aminek legfőbb oka a monotonitás, a gumira, fémre, műanyagra emlékeztető hangeffektek, és a természettől idegen, ismeretlen dimenziót teremtő fények. Talán biológiai és gépi elemek együttműködését tapasztaljuk, Chris Haringet a kiborgok táncnyelvi feldolgozása, viselkedésük kutatása már korábban is foglalkoztatta, Birgit Sauer képzőművésszel közösen Cyborg Moves címmel science fiction filmek mutánsainak mozgásmintáit vizsgálták. (A Redneck to Cyborg pedig Stephanie Cumming szóló kísérlete, aki a Liquid Loft múzsájaként saját transzformációjáról mesél.)

Az ösztönös, animális vágyakat kifejező, közöszlőni akaró, harapni vágyó testek bacchanáliájának bevezetője Breanna O´Mara monológja. A hosszú vörös hajú nő hajával szobrászkodva ölt új és új alakot. A két oldalra lesimitott copfokat tartva arisztokratikus öregasszony képét festi meg, kócosan Lilith démonikus alakját, maga fölött égbemeredő koronája pedig a Vörös Királynőhöz teszi hasonlatossá.

A Lego Love lila kockája a kék mellé csúszik, a sárga elem pedig a tetejükre. Hogy milyen konstrukció van készülöben, azt persze sejteni lehet, nem is ez teszi érdekessé az előadást, hanem a köztes pillanatok. Például az előtérben oldalán fekvő férfi és a fölé hajoló női alak egymást kiegészítő lüktetése, hogy alig érinti egyik a másikat, frontális elhelyezkedésük miatt akár idegenek is lehetnének, de mozdulataikban összehangolódnak, a nő testének fokozódó rángásait a férfi is követni igyekszik, de kissé lemarad, a nő arca ordításba fordul, a sárga fények mélyebb árnyalatot kapnak. Egy másik duettben két férfi küzd, karmozdulataik lézerekard mozgására emlékeztetnek, egymásba kapaszkodnak, elvesznek egy fejnélküli torzóban.

Az előadás a hirtelen fény és instrumentális, absztrakt, zajszerű hangeffektek mellett, a Haringre jellemző soknyelvűséggel (német, angol, japán) is játszik, azonban a beszéd (Andreas Spiegl szövegei), ahogy az ének is, mindenkor a testektől eltávolítva felvételről szól, amit a táncosok mimikáival követnek. Mindez a testek földönkívüliségét erősíti, amelyet a különböző zajsíntek mechanikus eredete is alátámaszt. Kivételt a beszéd képez, ami azonban az idő múlásával lassan kikopik a darabból. A pózolás, a voguing mint stilizált tánc, a modellszerű pózok, amely Madonna Vogue című számával vált először a mainstream kultúra részévé, meghatározó elemei a Lego Love-nak. Jelen művet megelőlegező produkcióként lehet tekinteni Haring Posing Project B előadására (trilógia 2. része), amelynek „A Test és Erősz” mottója is vissza-visszaköszön. Ami azonban valóban alliterál a két előadásban, az az imént említett pózolás. Az installáció és tánc szintéziseként létrejövő alkotás, amelyben az ösztönös és tárgyiasodott testek párbeszédbe lépnek. Ez az interakció azonban a testek egymáshoz való közelsége ellenére távoli marad, a helyzetekből a vágyakozás személyes atomja, az érzélem hiányzik. Legyen az megvetés, szerelem, undor vagy szexuális túlfűtöttség, a koreográfia mellőzi a bensőséget,

ellenben tárgyasítja alanyait létrehozva ezzel hol nyugodtan, hol zilálva lélegző hústömegeket. Tárgyakat, amelyek létezésüket csupán imitálják. Cumming kezdeti befejezetlen mondata arról, mikor kezdi magát halottnak érezni, a Haring sci-fi szűzsége lehetne. Az együttlét szabályozott, a résztvevők pedig, úgy tűnik, nincsenek tudatában, hogy (szinte) halottak.

A Liquid Loft az elmúlt években készített produkciói tematikusnak tűnnek, a The Perfect Garden: Odeon Mush Room (2012) az idő kérdését feszegeti, az eltöltött idő minőségét, az ismételhetőséget, a felejtést, a testet, amely „időgépként manifesztálódik, különféle időzónák és horizontok együtteseként ugyanazon bőrfelszín alatt.” (Andreas Spiegl transl. Oliver Stummer) A Wellness - The Perfect Garden (2011) a természet és kultúra feszültségeit, kapcsolatát dolgozza fel, tér és test viszonyát a jelen társadalomban, és az egészség iránti vágy témakörét. Mindehhez a Lego Love (2013) mint egyfajta szélsőség kapcsolódik, a test elidegenedése, amely tértől és időtől függetlenül valamely szintetikus anyagban válik örökkévalóvá. A természet veszélyei, kiszámíthatatlansága ott rejlik a sötét sarokban, amely csak arra „vár”, hogy az ember uralma alá hajtja. És bár Hieronymus Bosch A gyönyörök kertje festménye mint inspiráció csak a 2012-es produkciónál hangzott el, annak képvisége kísérteni látszik mindhárom előadásban.

Főként a Lego Love csúcspontján, amikor alsóneműre vetkőzött testek dadogó mozgással indulnak meg egymás felé, és alkotják meg azt az egymást vonzó és taszító tömeget, amely orgiának éppúgy hat, mint deviáns viselkedések kavalkádjának, vagy épp a befolyásoltság állapotában megszülető önpusztításnak. Túlzással mondhatjuk, hogy az emberiség bukása elevenedik meg, ahogy Bosch festményében is leltek efféle jelentésre?

Ha létezik válasz, azt az előadás birtokolja, talán épp az Amocco (A) jegyezte főcím dal (Last Song for Sunny), amely a gyorsan kitisztuló színpadon maradt összetört lány felől hallatszik, maj betölti a teret, az iménti zajtengerhez képest lassan csordogálva. Eva Jantschitsch hangján „a mennyország pop dalnak tűnt, a levegő szappanszagú volt (...), popcorn érzelmekkel (...), úgy látszott minden rendben, de szinte egészen elhalványult.” (Last Song for Sunny. Ford. Pilári Darinka. In Amocco - Songs of Suspects. 2001)

15. 12. 17. [| Nyomtatás |](#)